

Odtajnione: Tajny plan inwazji CIA na Ukrainę

[Kit Klarenberg](#)

17 sierpnia 2025 r.

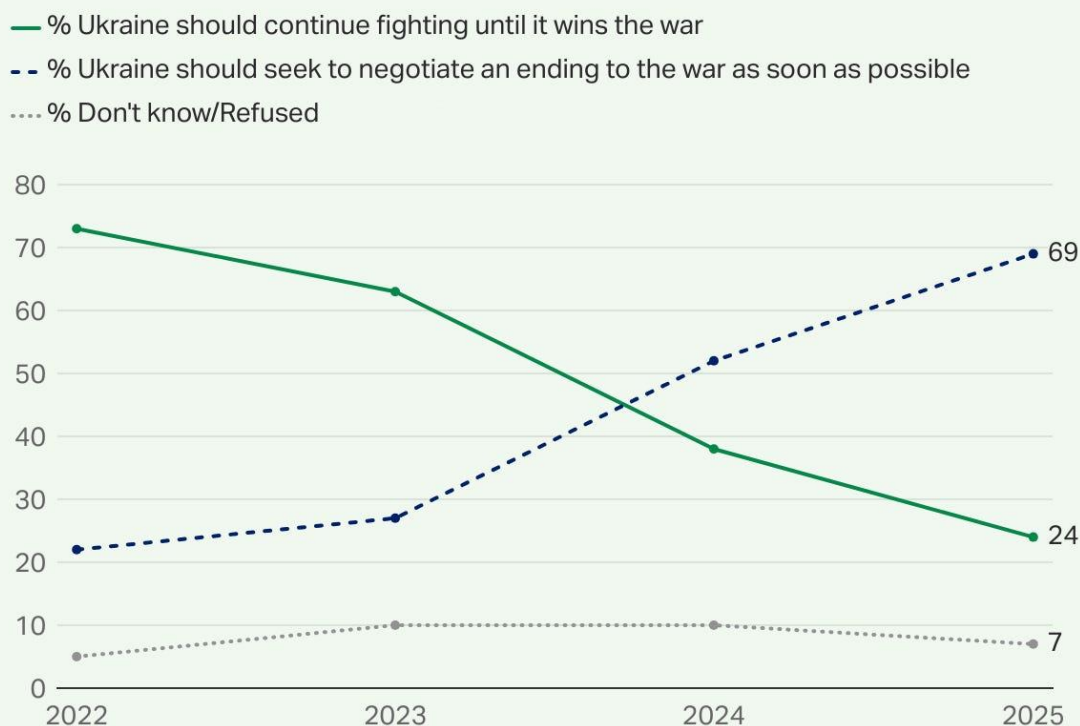
Wszystkie moje śledztwa są dostępne bezpłatnie dzięki ogromnej hojności moich czytelników. Dziennikarstwo niezależne wymaga jednak inwestycji, więc jeśli ten lub jakikolwiek inny artykuł okazał się dla Ciebie wartościowy, rozważ udostępnienie go, a nawet płatną subskrypcję. Twoje wsparcie jest zawsze mile widziane i nigdy nie zostanie zapomniane. Aby postawić mi kawę lub dwie, [kliknij ten link](#).

7 [sierpnia](#) amerykański gigant sondażowy Gallup opublikował niezwykle wyniki sondażu przeprowadzonego wśród Ukraińców. Poparcie społeczne dla Kijowa, który „walczy do zwycięstwa”, spadło do rekordowo niskiego poziomu „we wszystkich segmentach” populacji, „niezależnie od regionu czy grupy demograficznej”. W „niemal całkowitym odwróceniu nastrojów opinii publicznej w 2022 roku”, 69% obywateli „opowiada się za jak najszybszym zakończeniem wojny w drodze negocjacji”. Tylko 24% chce kontynuować walkę. Jednak znikoma liczba osób wierzy, że wojna zastępcza zakończy się w najbliższym czasie.

Przyczyny ukraińskiego pesymizmu w tej kwestii pozostają niewyjaśnione, ale oczywistym wytłumaczeniem jest [nieustępliwość](#) prezydenta Wołodymyra Zełenskiego, wspieranego przez jego zagranicznych zwolenników – w szczególności Wielką Brytanię. Marzenia Londynu o [rozbiciu](#) Rosji na łatwe do eksploatacji części sięgają wieków wstecz i nabrały rozpędu po zamachu stanu na Majdanie w lutym 2014 roku. W lipcu tego samego roku [Instytut Sztuki Rządowej, wycinek NATO/MI6 założony przez weterana brytyjskiego wywiadu wojskowego Chrisa Donnellego](#), [opublikował precyzyjny plan](#) obecnego konfliktu zastępczego.

Ukrainians Support Negotiated Peace

Which of the following statements about the war with Russia comes closest to your personal views?

The trend represents data aggregated from multiple surveys conducted each year in Ukraine. Data were aggregated to increase robustness and differ slightly from previously published estimates for 2022 and 2023.

In 2023, 2024 and 2025, some occupied territories with entrenched Russian control were excluded due to lack of coverage by Ukrainian mobile operators. The exclusion represents approximately 10% to 13% of the population.

GALLUP®

w Donbasie [W odpowiedzi na wojnę domową](#), Statecraft opowiadał się za zastosowaniem wobec Moskwy szeregu „środków dywersyjnych”. Obejmowały one „bojkot ekonomiczny, zerwanie stosunków dyplomatycznych”, a także „propagandę i kontrpropagandę, naciski na państwa neutralne”. Celem było wywołanie „staromodnego konfliktu zbrojnego” z Rosją, który „Wielka Brytania i Zachód mogłyby wygrać”. Podczas gdy obecnie jesteśmy świadkami brutalnego rozwikłania potwornego spisku Donnelly'ego, anglo-amerykańskie plany wykorzystania Ukrainy jako przyczółku do totalnej wojny z Moskwą sięgają znacznie dalej.

W [sierpniu 1957 roku](#) CIA potajemnie opracowała szczegółowe plany inwazji amerykańskich sił specjalnych na Ukrainę. Liczono na to, że lokalni antykomunistyczni agitatorzy zostaną zmobilizowani jako bojownicy do pomocy w tym przedsięwzięciu. Szczegółowy, 200-stronicowy raport „Czynniki oporu i obszary działania sił specjalnych” (*Resistance Factors and Special Forces Areas*) przedstawiał czynniki demograficzne,

ekonomiczne, geograficzne, historyczne i polityczne w ówczesnej Sowietkiej Republice Socjalistycznej, które mogły ułatwić lub utrudnić Waszyngtonowi dążenie do wzniecenia lokalnego powstania, a tym samym do ostatecznego upadku ZSRR.

Cia Rdp81 01043r002300220007 1 33,1 MB · [Pobierz plik pdf.](#)

Przewidywano, że misja będzie delikatnym i trudnym balansowaniem, ponieważ znaczna część ludności Ukrainy miała „niewiele pretensji” do Rosjan lub rządów komunistycznych, które mogłyby zostać wykorzystane do wzniecenia zbrojnego powstania. Równie problematyczne było to, że „długa historia unii między Rosją a Ukrainą, ciągnąca się niemal nieprzerwanie od 1654 roku do dnia dzisiejszego”, doprowadziła do tego, że „wielu Ukraińców” „przyjęło rosyjski styl życia”. Problematyczny był zatem wyraźny brak „oporu wobec władzy sowieckiej” wśród ludności.

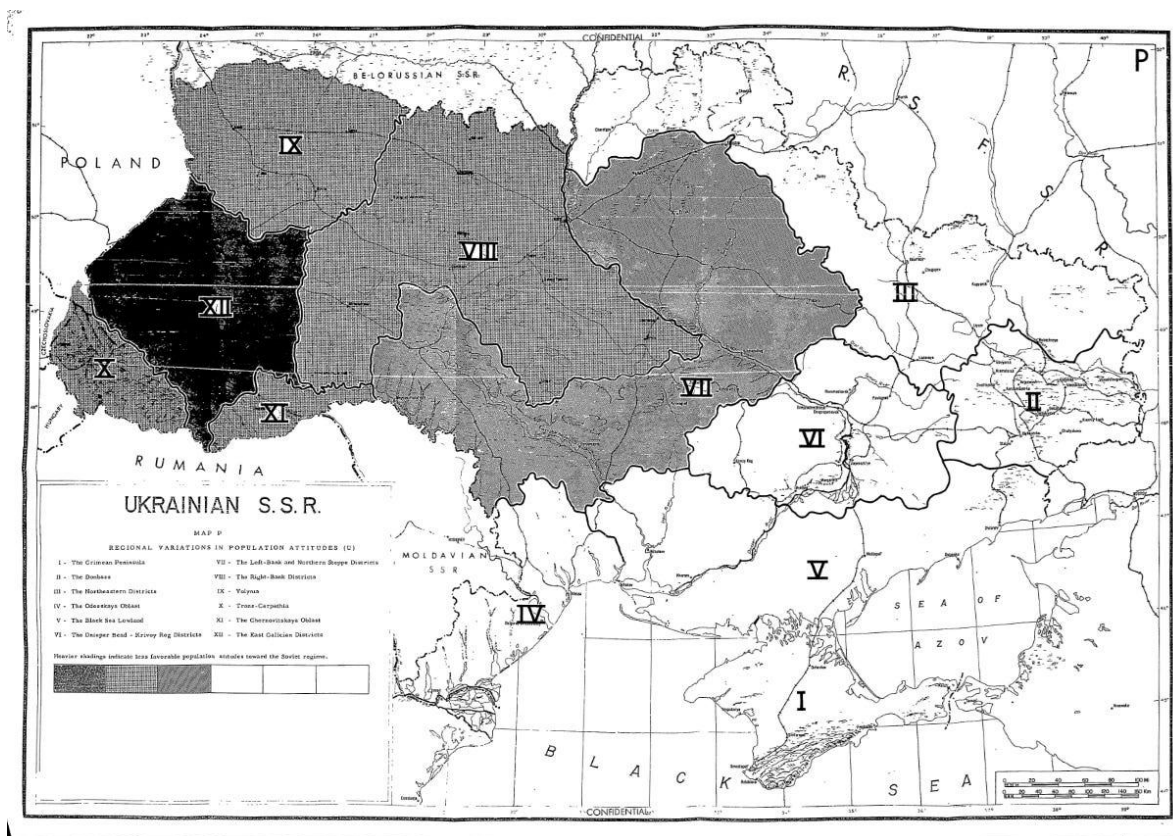
„Ogromny wpływ” kultury rosyjskiej na Ukraińców, „wiele wpływowych stanowisk” w samorządzie lokalnym zajmowanych przez „Rosjan lub Ukraińców sympatyzujących z [komunistycznymi] rządami” oraz „względne podobieństwo” ich „języków, zwyczajów i pochodzenia” sprawiły, że „między Ukraińcami a Rosjanami było mniej punktów spornych” niż w państwach Układu Warszawskiego. W tych państwach satelickich CIA, z różnym skutkiem, [rekrutowała już](#) tajne siatki „bojowników o wolność” jako antykomunistycznych działaczy piątej kolumny. Mimo to Agencja nadal dążyła do identyfikacji potencjalnych aktorów „oporu” na Ukrainie:

„Niektórzy Ukraińcy najwyraźniej tylko nieznacznie zdają sobie sprawę z różnic, które odróżniają ich od Rosjan, i odczuwają niewielki antagonizm narodowy. Niemniej jednak istnieją istotne pretensje, a wśród innych Ukraińców panuje sprzeciw wobec władzy sowieckiej, często przybierający formę nacjonalistyczną. W sprzyjających okolicznościach można by oczekiwać, że ci ludzie wesprą amerykańskie siły specjalne w walce z reżimem”.

„Działalność nacjonalistyczna”

Mapa CIA podzieliła Ukrainę na 12 oddzielnych stref, uszeregowanych pod względem potencjału „oporu” oraz „pozytywnego nastawienia ludności do reżimu sowieckiego”. Regiony południowe i wschodnie, zwłaszcza Krym i Donbas, uzyskały niskie oceny. Ich ludność została uznana za „silnie lojalną” wobec Moskwy, nigdy „nie okazując uczuć nacjonalistycznych ani nie okazując wrogości wobec reżimu”, a jednocześnie postrzegając siebie jako „rosyjską wyspę na ukraińskim morzu”. W rzeczywistości, jak odnotowano w badaniu, podczas i po I wojnie światowej, kiedy Niemcy utworzyły na Ukrainie faszystowskie państwo marionetkowe:

„Mieszkańcy Donbasu stawiali silny opór ukraińskim nacjonalistom i w pewnym momencie utworzyli odrębną republikę, niezależną od reszty Ukrainy. W kolejnych latach bronili władzy sowieckiej i interesów Rosji, często atakując ukraińskich nacjonalistów z większą gorliwością niż sami rosyjscy przywódcy. Podczas okupacji niemieckiej w czasie II wojny światowej nie odnotowano ani jednego przypadku poparcia dla ukraińskich nacjonalistów ani Niemców”.

Mimo to inwazja i okupacja Krymu uznawana była za kwestię najwyższej wagi. Oprócz strategicznego znaczenia, ukształtowanie terenu półwyspu przewidywano jako idealne do prowadzenia działań partyzanckich. Teren oferował „doskonałe możliwości ukrycia się i ucieczki”, jak zauważono w raporcie CIA. Chociaż „wojska operujące w tych sektorach muszą być specjalnie wyszkolone i wyposażone”, przewidywano, że miejscowa ludność tatarska, „która tak zaciekle walczyła” z Sowietami w czasie II wojny światowej, „prawdopodobnie będzie skłonna pomóc” najeźdźcom amerykańskim.

Obszary zachodniej Ukrainy, w tym dawne regiony Polski, takie jak Lwów, Równe, Zakarpacie i Wołyń, które podczas II wojny światowej znajdowały się pod silną kontrolą „ukraińskich powstańców” – zwolenników wspieranego przez MI6 [Stepana Bandery](#) – uznano za najbardziej owocne bazy „oporu”. Tam „działalność nacjonalistyczna była szeroko zakrojona”, a uzbrojone milicje stawiały opór „prosowieckim partyzantom z pewnym powodzeniem”. Co ciekawe, masowa eksterminacja Żydów, Polaków i Rosjan przez banderowców na tych terenach oznaczała, że praktycznie nie pozostała tam żadna nie etniczna ludność poza ukraińską.

Co więcej, w okresie powojennym na zachodniej Ukrainie „opór wobec władzy sowieckiej” był „wyrażany na szeroką skalę”. Pomimo „rozległych deportacji”, we Lwowie i innych miejscowościach przebywało „wielu nacjonalistów”, a „komórki nacjonalistyczne” utworzone przez „oddziały specjalne” Bandery były rozsiane po całej Republice. Na przykład, antykomunistyczne „bandy partyzanckie” osiedliły się w Karpatach. W raporcie stwierdzono, że „to właśnie w tym regionie [amerykańskie] siły specjalne mogły liczyć na znaczne wsparcie ze strony miejscowej ludności ukraińskiej, w tym na aktywny udział w działaniach skierowanych przeciwko reżimowi sowieckiemu”.

CIA ustaliła również, że „ukraińskie nacjonalistyczne, antyradzieckie nastroje” w Kijowie były „najwyraźniej umiarkowanie silne” i że „można było oczekiwać, że część ludności udzieli aktywnego wsparcia Siłom Specjalnym”. „Liczna populacja ukraińska” stolicy była podobno „w niewielkim stopniu dotknięta wpływami rosyjskimi” i podczas rewolucji rosyjskiej „zapewniła większe wsparcie ukraińskim, nacjonalistycznym, antyradzieckim siłom niż jakikolwiek inny region”. W rezultacie „niepewność co do postawy miejscowej ludności” skłoniła Moskwę do [uznania Charkowa](#) za stolicę Ukraińskiej SRR, którą pozostał on do 1934 roku.

Dokument zawierał ponadto bardzo szczegółową ocenę terytorium Ukrainy, opartą na jego przydatności do prowadzenia działań wojennych. Na przykład, „generalnie niedostępne” Polesie – położone niedaleko Białorusi – zostało uznane za „prawie niemożliwe” do przebycia wiosną. Z kolei zima zapewniała „najbardziej sprzyjające przemieszczaniu się, w zależności od głębokości zamarzania gruntu”. Ogólnie rzecz biorąc, obszar ten „dowiódł swojej wartości jako doskonałe schronienie i miejsce ucieczki, wspierając w przeszłości zakrojone na szeroką skalę działania partyzanckie”. Szczególnie interesujące były natomiast „bagienne doliny Dniepru i Desny”:

„Obszar jest gęsto zalesiony w swojej północno-zachodniej części, co stwarza doskonałe możliwości ukrycia się i manewrowania... Rozległe bagna, przeplatane fragmentami lasu, stanowią również dobre kryjówki dla Sił Specjalnych. Warunki na Wyżynie Wołyńsko-Podolskiej są mniej sprzyjające, chociaż niewielkie grupy mogą znaleźć tymczasowe schronienie w rzadkich lasach”.

„Zdecydowanie antynacjonalistyczny”

Plan inwazji CIA nigdy formalnie nie został zrealizowany. Jednak obszary Ukrainy, które według prognoz Agencji miały być najbardziej przyjazne dla amerykańskich sił specjalnych, były właśnie tam, gdzie poparcie dla zamachu stanu na Majdanie było największe. Co więcej, w mało znanym rozdziale sagi Majdanu, faszystowscy bojownicy Prawego Sektora [zostali](#) masowo przetransportowani autobusami na Krym przed zajęciem półwyspu przez Moskwę. Gdyby udało im się opanować terytorium, Prawy Sektor spełniłby cel CIA, opisany w dokumencie „*Czynniki oporu i obszary sił specjalnych*” [plik pdf podany powyżej].

Barykada obrony cywilnej wzniesiona w celu uniemożliwienia Prawemu Sektorowi wejścia na Krym, luty 2014 r.

Biorąc pod uwagę to, co wydarzyło się w innych częściach Ukrainy po lutym 2014 roku, inne fragmenty raportu CIA nabierają wyraźnie niepokojącego charakteru. Na przykład, pomimo strategicznego położenia nad Morzem Czarnym, agencja ostrzegała przed próbami wzniecenia antyradzieckiej rebelii w Odessie. Agencja zauważyła, że miasto to jest „najbardziej kosmopolitycznym obszarem na Ukrainie, z heterogeniczną populacją, obejmującą znaczną liczbę Greków, Mołdawian i Bułgarów, a także Rosjan i Żydów”. W związku z tym:

„Odessa... nabrała mniej nacjonalistycznego charakteru. Historycznie uważano ją za terytorium bardziej rosyjskie niż ukraińskie. Podczas II wojny światowej niewiele było tu śladów nastrojów nacjonalistycznych czy antyrosyjskich, a miasto... było w rzeczywistości kontrolowane [podczas konfliktu] przez silnie antynacjonalistyczną administrację lokalną”.

Odessa stała się kluczowym polem bitwy między zwolennikami i przeciwnikami Majdanu od momentu wybuchu protestów w listopadzie 2013 roku. W marcu następnego roku rosyjskojęzyczni Ukraińcy [zajęli](#) historyczny plac Kulykowe Pole i [domagali się](#) referendum w sprawie utworzenia „Odeskiej Republiki Autonomicznej”. Napięcia osiągnęły punkt kulminacyjny 2 maja, kiedy faszystowscy kibice futbolu – którzy [później utworzyli](#) Batalion Azow – wkroczyli do Odessy i zmusili dziesiątki aktywistów antymajdanowych do wejścia do Domu Związków Zawodowych, a następnie go podpalili.

W sumie zginęły 42 osoby, a setki zostały ranne, a odeski ruch antymajdanowy został całkowicie zneutralizowany. W marcu tego roku Europejski Trybunał Praw Człowieka wydał [druzgocący wyrok](#) przeciwko Kijowowi w sprawie masakry. Stwierdził w nim, że lokalna policja i straż pożarna „umyślnie” nie zareagowały odpowiednio na katastrofę, a władze chroniły winnych urzędników i sprawców przed oskarżeniem, mimo posiadania niepodważalnych dowodów. Stwierdzono, że śmiertelne „zaniedbanie” urzędników w tym dniu i później wykraczało daleko „poza błąd w ocenie sytuacji lub niedbalstwo”.

ETPC najwyraźniej nie chciał uznać spalenia aktywistów antymajdanu za celowy i zaplanowany akt masowego mordy, zaplanowany i kierowany przez [faszystowski rząd](#) zainstalowany w Kijowie przez USA . Jednak ustalenia ukraińskiej [komisji parlamentarnej](#) nieuchronnie wskazują na ten wniosek. To, czy masakra w Odessie miała z kolei sprowokować rosyjską interwencję na Ukrainie, a tym samym wywołać „staromodny konflikt zbrojny” z Moskwą, który „Wielka Brytania i Zachód mogłyby wygrać”, pozostaje kwestią spekulacji – chociaż Instytut Sztuki Politycznej [był](#) wówczas obecny w kraju.